

Zijn ouders keken neer op gelovigen. Maar Guus Labooy had een leesbekering: ‘Ineens wist ik het: Hij bestaat’

Wat is uw houvast in leven en sterven? Bekende Nederlanders geven antwoord op deze eerste vraag uit de Heidelbergse Catechismus. Vandaag: Guus Labooy (62), predikant in de Protestantse Kerk van IJsselmuiden en auteur van *Christelijk geloof voor eeuwige beginners*.

(beeld Dick Vos)

‘Ik kom uit een familie van artsen, een VVD-milieu. Mijn vader was radioloog in Den Haag; daar ben ik geboren. Mijn moeder was diëtiste in het ziekenhuis en heeft daar mijn vader leren kennen. Toen ze trouwden, stopte zij met werken. Dat ging vaak zo in die tijd. Zij was later wel een beetje gefrustreerd dat ze niet meer werkte.

Bij mijn geboorte waren mijn ouders nog lid van de Nederlandse Hervormde Kerk. Ik ben ook gedoopt als kind. Maar al snel namen mijn ouders fel afstand van het geloof. Ik ben er niet mee opgevoed. Mijn ouders keken zelfs neer op gelovigen. Geloof was in hun ogen achterhaald en belachelijk, iets voor mensen die niet hebben geleerd zelf na te denken. Ik weet niet precies waarom ze zo anti-geloof waren geworden; het had vast te maken met hun karakters.

In oppervlakkige zin heb ik een positieve jeugd gehad. Ik ben liefdevol opgevoed. Mijn ouders gaven me humane waarden mee. Ze waren best sober, niet decadent, ze hebben me liefde bijgebracht voor de bergen, voor sport, voor klassieke muziek.

‘Er is een grote leegte in zoveel harten. Het plaveisel is nog net sterk genoeg om ons te dragen, maar daaronder bevindt zich wel een groot gat.’

Maar ergens in de periode dat je toewerkt naar je volwassenheid is het misgegaan, en dan begin je ook dingen van daarvoor te zien die niet klopten. Mijn vioolspel – dat had status – werd bijvoorbeeld veel te belangrijk gemaakt. Ik had de begaafdheid niet in me, maar mijn moeder legde desondanks erg veel druk op me.

Mijn ouders hebben heel veel moeite gehad met mijn bekering en andere keuzes die daarmee samenhangen. Terwijl mijn vrienden me altijd trouw zijn gebleven, was dat voor hen onmogelijk. Je zou kunnen zeggen dat dit de ballingschap is geweest van mijn leven. Ik heb het moeten leren verbinden aan hun eigen levensgeschiedenissen; daardoor heb ik het kunnen verwerken.

Ik ben natuurkunde gaan studeren in Utrecht; ik wilde geen arts worden omdat mijn zus, vader en opa dat al waren. Maar de studie kon me niet boeien en ik ben alsnog geneeskunde gaan doen. Ik stortte me in het studentenleven, zat bij het Utrechtse studentencorps. Ik had een vrolijke studententijd, speelde met goede vrienden in een zigeunerorkestje waarmee we op bruiloften en partijen door het hele land optraden. Tegelijk ervoer ik een leegte en was ik voortdurend op zoek naar de zin van het leven. Je kunt toch niet alleen leven voor de horizontale dingen? Huisje, boompje, beestje, is dat het dan? Leven we daarvoor?

Al lezend ben ik gaan zoeken. Ik wilde graag doen wat salonfähig was, dus ik begon bij de existentialisten en de antroposofie. New Age. Maar daarin vond ik geen vervulling.

Na een tijd begon ik af en toe ook christelijke filosofen te lezen, zoals Kierkegaard. Ik weet nog dat ik vaak dacht: ‘Heel interessant, maar je begrijpt nog niet dat God niet bestaat.’ Maar op een dag, lezend op mijn studentenkamertje - ik heb een leesbekering gehad - kwam ik weer dat woord ‘God’ tegen, en ineens wist ik het zeker: Hij bestaat. Er was geen sprake van een goed argument. Ineens werd het me gewoon duidelijk dat er een God is die ons omgeeft, die ons geschapen heeft. Het was een geluksmoment, de kamer baadde in licht.

‘Ik vind geluk en steun in mijn gezin en vrienden, in het samen aan de tafel gaan met mijn gemeenteleden.’

Ik ben direct naar de kerk gegaan. De aversie waarmee ik was opgegroeid was meteen weg. Wat later ging ik in de zomer met het orkest naar Boedapest. Elke morgen stond ik vroeg op en ging ik lezen. Ik had een boek over Luther bij me. En op een van die ochtenden kwam het binnen - opnieuw als een bominslag - dat we Gods genade ‘om niet’ krijgen. Als je het hebt over houvast, dan denk ik daaraan. De zwaarte van het leven, dat jij het moet doen, werd van me afgenomen.

Ik heb een karakter dat graag dingen naar zichzelf toetrekt. Ik ben nog geregeld in die valkuil gestapt, maar sindsdien weet ik ook het weggetje terug. Ik mag de dingen in Gods handen leggen. Dat is mijn dagelijkse ochtendgebed. Daarmee kan ik het doen. Dan valt de zwaarte van me af.

Ik vind geluk en steun in mijn gezin en vrienden, in het samen aan de tafel gaan met mijn gemeenteleden. Ik hou ervan buiten te zijn in de tuin of samen te fietsen met mijn vrouw, op de tandem. Zij is al haar hele leven blind. Ze heeft een mooi en opgeruimd karakter.

Maar ik ben ook iemand die heeft meegemaakt dat de mensen om je heen niet de eerste grond onder je voeten kunnen zijn. Wat dat betreft heb ik weleens het idee dat we in West-Europa boven een groot zinkgat leven. Er is een grote leegte in zoveel harten. Het plaveisel is nog net sterk genoeg om ons te dragen, maar daaronder bevindt zich wel een groot gat.

‘De zwaarte van het leven, dat jij het moet doen, werd van me afgenomen.’

We vullen onze harten met van alles en nog wat, soms zelfs met haat. Maar ook de schoonheid van kunst en goede vriendschappen kunnen ons uiteindelijk niet dragen. Ze zijn een reflectie van Gods goedheid. Als we Hem liefhebben, krijgt de rest zijn geëigende plaats. Het gat in mijn leven was met niets te vullen dan met Hem. Het leven is mooi en zinvol omdat Hij het redt.

De laatste tijd denk ik geregeld na over de dood. Misschien heeft het met ouder worden te maken. Ik vind het nu ook belangrijk er bewust over na te denken. Dat zet je op je plaats. Je voelt je afhankelijkheid. Vertrouw ik op Hem, dat Hij er is, ook voorbij de dood? Ik kan me niet goed voorstellen hoe het leven er na de dood zal uitzien, maar ik ben er zeker van dat het komt. Het leven vraagt erom niet te worden uitgewist met de dood. Dat we met Hem mogen zijn is een natuurlijke voortzetting van de liefde die we nu al mogen kennen, en van het feit dat Hij is opgestaan. Het zou zó niet rijmen dat Hij wel leeft en wij niet. We zijn nu al met Hem, maar eens zal dat helemaal openbaar worden. Daarover nadenken geeft existentiële diepte aan mijn bestaan.’